Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 175 436 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: **1) X**
2) X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 17 september 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.08.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M., M. (…)

+ echtgenote: M., S. (…)

+ 3 kinderen: (…)

+ aanverwant:
M., B. (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 01/08/2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:
"Uit het voorgelegde medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland".

Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 26.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"(…)"

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende en nauwkeurig.

Dat de beslissing genomen door gedaagde dd. 02.08.2013 gericht is aan verzoeker, M. M..

Dat deze beslissing het volgende stelt:

"*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.08.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:*

M., M. (…)

+ echtgenote: M., S. (…)

+ 3 kinderen: M. E.
M. S.
M.E.
(…)"

Dat verzoeker echter geen aanvraag 9ter heeft ingediend op 01.08.2013 maar één op 28.12.2012 en één op 18.03.2013.

Dat echter de aanvraag van 01.08.2012 waarnaar verwezen in de bestreden beslissing werd ingediend op naam van M. S..

Dat zoals blijkt uit het medisch attest dd. 01.08.2013 opgesteld door L. L. niet de gezondheidstoestand werd beoordeeld van M.M. maar die van M.S..

Dat verzoeker aldus geconfronteerd wordt met een ongegrondheidsbeslissing inzake een aanvraag 9ter Vreemdelingenrecht die niet door hem werd ingediend en geen betrekking heeft op hem.

Dat de bestreden beslissing dan ook volledig foutief is.

Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en meegedeeld.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin gevatte dienstige stukken.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

Dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen gericht aan verzoeker die betrekking heeft op een 9ter aanvraag ingediend door iemand anders.

Dat aldus duidelijk geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Tweede onderdeel

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur die in haar verslag dd. 01.08.2013 het volgende concludeert:

"Uit het voorgelegde medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

De bestreden beslissing miskent opnieuw de bepalingen van artikel 9ter vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken steunt de ongegrondheidsbeslissing enkel op het motief dat de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het land van herkomst.

Dit motief volstaat het niet.

Artikel 9ter vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek daar dit artikel de mogelijkheid creëert voor medische regularisatie in twee omstandigheden:

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

OF

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het eerste criterium is niet weerlegd in de bestreden beslissing.

Nochtans heeft de wetgeving twee autonome criteria in het leven geroepen die beoordeeld dienen te worden.

In de tekst van de wet staat 'OF', wat betekent dat het over twee autonome criteria gaat.

Het eerste criterium dient bijgevolg ook op zichzelf beoordeeld te worden.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet conform de bestaande rechtspraak."

3.1. In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekers aan dat de eerste verzoeker niet diegene is die de medische verblijfsaanvraag van 1 augustus 2012 heeft ingediend. Het gegeven dat de thans bestreden beslissing de eerste verzoeker wel vermeldt als zijnde de indiener van deze aanvraag, zou een schending uitmaken van de formele motiveringsplicht (zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De kritiek van de verzoeker mist echter feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van de kwestieuze aanvraag van 1 augustus 2013 bevindt, blijkt immers dat de voorliggende aanvraag wel degelijk werd ingediend door de eerste verzoeker, en dit tezamen met de tweede verzoekster. De aanvraag van 1 augustus 2012 wordt als volgt verwoord:

"Geacht Heer, Mevrouw,

Ik schrijf u aan als advocaat van Mevrouw S. M., geboren te (…) op (…), van Kosovaarse nationaliteit, hierna genoemd verzoekster, en haar echtgenoot M. M., geboren te (…) op (…), van Kosovaarse nationaliteit, hierna genoemd verzoeker, verblijvende te (…).

Verzoekster en haar familie doen voor huidige procedure keuze van woonplaats aan het adres van hun advocate, Mr. R. J., (…).

Verzoekers hebben drie kinderen:

(…)"

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de aanvraag van 1 augustus 2012 werd ingediend door de beide verzoekers. Het loutere feit dat in de aanvraag eerst de gegevens van de tweede verzoekster worden vermeld, terwijl de bestreden beslissing eerst de gegevens de eerste verzoeker opgeeft, houdt enkel een andere volgorde in wat de namen van de aanvragers betreft. Zoals de verzoeker zelf erkent, blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2013, advies waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en dat tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoekers werd ter kennis gebracht zodat de motieven ervan integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing, overigens dat wel degelijk de gezondheidstoestand van de tweede verzoekster werd onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag van 1 augustus 2012 enkel medische attesten werden gevoegd op naam van de tweede verzoekster. Dit neemt echter niet weg dat de aanvraag, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, formeel ook mede door de eerste verzoeker werd ingediend. De thans bestreden beslissing steunt dan ook op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Van enig motiveringsgebrek is geenszins sprake.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht of een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Ook met de uitgebreide, doch louter juridisch-technische uiteenzettingen betreffende de aangevoerde schendingen, tonen de verzoekers geenszins aan dat de thans bestreden beslissing de aangevoerde beginselen en/of bepalingen zou schenden.

3.2. In tweede middelenonderdeel betogen de verzoekers dat het eerste toepassingsgeval van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet autonoom werd onderzocht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in de eerste plaats expliciet het volgende vermeldt: "*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*" Op grond van en met uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2013 wordt vervolgens geconcludeerd: "*Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*"

In casu verwijzen de verzoekers naar het bepaalde in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt inderdaad twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door de betrokken vreemdeling, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9*ter* aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2013. De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden akte zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2013. De verwijzing naar dit advies vormt een afdoende motivering, in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, indien de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voormelde advies tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoekers werd ter kennis gebracht. De inhoud van dit advies wordt zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

Het advies van 1 augustus 2013 is als volgt gemotiveerd:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.08.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 11.05.2012 en 19.06.2012 van de hand van dr. D. P. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige chronische depressie waarvoor hij behandeld wordt met antidepressiva en benzodiazepines en een linker ventrikelhypertrofie waarvoor de noodzakelijke behandeling bestaat uit een ace-inhibitor en acetylsalicylzuur.*
- *Verwijzen naar het medisch attest d.d. 2 1.12.2011 van de hand van dr. W. C., waaruit blijkt dat er geen bijzonderheden te weerhouden vallen bij longonderzoek.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 27.12.2010 van de hand van dr. K. W. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een linker ventrikelhypertrofie door verhoogde tensie, goed behandeld met medicatie.*

Dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een linker ventrikelhypertrofie waarvan de behandeling dient gecontinueerd te worden, de beschikbaarheid van de hiervoor nodige medicatie in het thuisland dient nagegaan. In mindere orde weerhouden we dat betrokkene mogelijks nog onderhevig is aan een depressie, ook hiervoor zal de medicatie in het thuisland worden nagetrokken.

Er is vanuit medisch standpunt geen enkele reden waarom betrokkene niet zou kunnen reizen of nood zou hebben aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

(…)

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

(…)

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

Op dit advies steunt de gemachtigde vervolgens zijn besluit dat luidt als volgt:

"*Derhalve*

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

Het is dan ook duidelijk dat met de bestreden beslissing uitspraak wordt gedaan over zowel het eerste als het tweede criterium van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De vraag is evenwel of het advies waarop dit besluit steunt, voldoende onderbouwd is om te besluiten dat uit het voorlegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de tweede verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Dienaangaande dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoekers bijzonder vaag blijven in hun betoog. Zij verwijzen enkel naar de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer, maar verliezen uit het oog dat dit advies een veel uitgebreidere redengeving bevat, waarin de aard van verzoeksters aandoeningen wordt beoordeeld en waarbij wordt vastgesteld dat deze aandoeningen de verzoekster geenszins verhinderen van te reizen en dat zij ook geen mantelzorg nodig heeft. Daarna wordt de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medicatie en opvolging in het land van herkomst onderzocht. De verzoekers maken geheel niet duidelijk dat de uitgebreide motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2013 niet correct zouden zijn of dat zij niet zouden volstaan of in disproportionaliteit zouden staan met het besluit van de gemachtigde dat aan geen enkel van de twee criteria van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verder merkt de Raad op dat de hypotheses van artikel 9*ter*, § 1 van de vreemdelingenwet inderdaad onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende hypotheses naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypotheses waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypotheses inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) (*cf*. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (*cf*. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073 en RvV AV 12 december 2014, nrs. 135 035, 135 038 en 135 039).

Uit het advies van 1 augustus 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in voorliggend geval uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de aandoening de betrokkene niet verhindert te reizen. Hieruit blijkt dat conform de rechtspraak van de Raad van State en de Raad in algemene vergadering, zoals *supra* aangehaald, de tweede verzoekster zich niet bevindt in de eerste hypothese van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet waarbij de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM wordt gehanteerd, met name het reëel risico voor het leven en de fysieke integriteit.

Er valt dan ook niet in te zien, en de verzoekers tonen geenszins aan, dat het besluit van de gemachtigde dat geen ziekte voorligt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, berust op een niet afdoende of onjuiste feitenvaststelling.

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover het bestuur in het kader van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.3. Het enige middel is derhalve, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	C. DE GROOTE